

Norėčiau obuolio

Taip, matyt, ir liks: tą vieną sykį
Šuns pėdelės smėly (jau nėra).
...Čia ateina vien tik tie, kur tiki,
Kad šitam pasauliui atsvara –

Perregimas giedantis aukštumas,
Likusiems žemai – nepavaldus...
Mano – tau: prinokęs laikinumas.
Nežinau – rūgštokas ar saldus,

Nežinau, kokia era dar laukia.
Jei savaitę vadinu era.

...Medžiai, bokštai, posmai atsitraukia...

Obuolio norėčiau.

Bet nėra.

Tobijas, berniukas iš Austrijos, pasakė: norėčiau būti paukštis.

Močiutė, man: matai, koks jis? Ir anūkui: ne, Tobijau, paukštis tu būti negali. O lakūnas – užaugęs – kodėl ne? Nors profesija ir pavojinga... Bet Tobijas nenori užaugęs tapti lakūnu. Jis nori būti paukštis. Tikras, – paaiškina, – toks su sparnais. Sparnus turi ir strutis, ir višta, – nenusileidžia močiutė – biologijos mokytoja.

Tobijas negalvoja nei apie strutį, nei apie vištą. Jis nori būti paukštis, kuris turi sparnus ir skrenda. O biologijos mokytoja žino, kad berniuko noras išsipildyti negali, nes negali.

O Tobijas – matai, koks jis? – vis tiek norėtų būti paukštis.

Ne katē

Nieko supainioto. Viskas juk turi taip būtī:
Saulē, mėnulis ir žvaigždēs, t. t. ir t. t.
Gal tiktai šiaip, bet nedaug, gal ir visai po truputį
Nusistovėjusią tvarką kiek pakeičia
Katē.

Sniegas – dar sniegas. Nepaliestas (*Tabula rasa*).
Minkštos pėdelės minkštam – be šiltumo – pūke.
Ten – dar ne čia – šitą pūką jau stumia ir kasa
Baltą laiką į laiką katės ir minkštumo laike.

...Dingę pėdelės. Ne dingę – tiek liko, kiek buvo.
(Šuolis ar skrydis – tegul be sparnų, o gal su?)
Ne išnykimas, kai sakom: prasmego, pražuvo,
Sakom, kad nieko, tik šiaip. Ir tik šiaip – truputėlį baisu.